

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/109/2020
Identifikačné číslo spisu:	2314211515
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:2314211515.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. Y., bývajúceho v W. XX, zastúpeného JUDr. Ing. Arpádom Barczim, advokátom v Galante, T. Vánsovej 225/3, proti žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 22.500,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 15C/244/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 10. decembra 2019 sp. zn. 9Co/318/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) z 31. mája 2018 č. k. 15C/244/2014-279 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 22.500,- eur spolu s 5,25 % úrokom z omeškania zo sumy 22.500,- eur od 9. apríla 2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi stranami sporu bola 27. júla 2013 uzatvorená poisťná zmluva Môj domov č. XXXXXXXXXXXX s modulom krytia OPTIMAL so začiatkom poistenia od 30. júla 2013. Poistný vzťah bol založený na dobu neurčitú a predmetom poistenia bolo poistenie domácnosti a budov žalobcu. Poistná zmluva bola uzatvorená na poistnú sumu 30.000,- eur na cennosti, 1.000,- eur na elektronické a optické prístroje a 6.640,- eur na ostatné veci v budove. Dňa 23. januára 2014 došlo k vlámaniu do domácnosti žalobcu, pri ktorom bol odcudzený oceľový bezpečnostný trezor, v ktorom mal žalobca umiestnené zlomkové zlato, zlatú retiazku a finančnú hotovosť. Pri nahlásení poistnej udalosti žalovanej a v priebehu likvidácie žalobca vyčíslil vzniknutú škodu na celkovú sumu 25.950,- eur, ktorá pozostávala z hodnoty odcudzeného zlomkového zlata v sume 22.500,- eur, hodnoty trezora v sume 650,- eur, zlatej retiazky v sume 1.300,- eur a finančnej hotovosti vo výške 1.500,- eur. Zabezpečenie majetku žalobcu a dodržanie podmienok dojednaného poistenia nebolo v priebehu konania zo strany žalovanej spochybnené. Vo veci vlámania do nehnuteľnosti žalobcu bolo Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Galante vedené trestné konanie pod ČVS: ORP-144/GA-GA-2014. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že v prípade žalobcu nastala skutočnosť, s ktorou platne uzatvorená poisťná zmluva spája ako

následok vznik práva žalobcu na poistné plnenie zo strany žalovanej. Ďalšie dokazovanie zamerané na preukázanie výšky škody, ktorá mala byť spôsobená žalobcovi v dôsledku poistnej udalosti. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca mal vo vlastníctve zlomkové zlato, ktorého množstvo a cena je uvedená v listinných dôkazoch - dodacích listoch. Žalovaná nepredložila žiadny relevantný dôkaz smerujúci k spochybneniu ich obsahu a nimi deklarovaného množstva a hodnoty nakúpeného zlata. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že tesne pred poistnou udalosťou žalobca disponoval zlomkovým zlatom v hodnote 22.500,- eur, pričom táto hodnota tvrdená žalobcom, deklarovaná ako nákupná cena zlata, nebola žalovanou v priebehu konania spochybňovaná. Skutočnosť, že zlato mal žalobca uložené v trezore, mal súd preukázanú výpoveďami svedkov N. F. M., ktorých tvrdenia o umiestnení trezora plne korešpondujú so skutočnosťami zistenými vyšetrovacími orgánmi pri ohliadke miesta poistnej udalosti. Na základe vykonaného dokazovania tak dospel k záveru, že žalobca preukázal titul a výšku svojho uplatneného nároku. Odcudzením trezora došlo aj odcudzeniu zlata, ktoré v ňom bolo uložené a tým bola žalobcovi v časti odcudzeného zlata spôsobená škoda vo výške 22.500,- eur. Nesúhlasil s obranou žalovanej, aby žalobca bez akýchkoľvek pochybností preukázal, že zlato bolo v čase vlámania umiestnené v trezore a že ho skutočne tvrdeným spôsobom aj nadobudol, nakoľko každá poistná udalosť je situáciou náhlou a neočakávanou. Mal za to, že nie je spravodlivé od poistených subjektov očakávať, aby si v každom okamihu trvania poistného vzťahu zabezpečovali dôkazy za účelom následného preukázania výšky škody. Žalovaná v čase uzatvárania poistnej zmluvy musela vedieť, že žalobca má vo svojej domácnosti uložené cennosti vo vysokej hodnote, čo nepochybne vyplýva aj z výšky dojednaného poistného krytia na tieto majetkové hodnoty vo výške 30.000,- eur. Tomu potom zodpovedá aj výška dohodnutého poistného v sume 174,- eur ročne. Nestotožnil sa ani s obranou žalovanej, že žalobca postupoval ľahkovážne, keď o skutočnosti, že vlastní zlato informoval iné osoby (napr. svedkov N.F. F. M.), čím porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť. V spore nebolo preukázané, že by táto skutočnosť prispela podstatnou mierou k vzniku škody alebo k tomu, že sa vlastníctvo zlata žalobcom stalo všeobecne známou skutočnosťou. Navyše, v konaní nebolo preukázané a ani zistené v rámci vyšetrovania trestného činu, že páchatel alebo páchatelia vnikli do domácnosti za účelom odcudzenia trezora. S poukazom na uvedené žalobe vyhovel, nakoľko žalobcovi sa podarilo preukázať existenciu škody vo výške 22.500,- eur, ktorú mu je žalovaná povinná uhradiť titulom poistného plnenia. V súlade s § 797 ods. 3 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej výške. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 10. decembra 2019 sp. zn. 9Co/318/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu zamietal (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.). Za účelom odstránenia rozporov vo výpovediach svedkov nariadil vo veci pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP). Na rozdiel od súdu prvej inštancie mal za to, že výpoveďou svedkov N. F. M. nebolo jednoznačne preukázané, že žalobca v deň vzniku poistnej udalosti (23. januára 2014) disponoval zlomkovým zlatom v hodnote 22.500,- eur. Menovaní svedkovia nie sú osoby odborne znalé, čo sa týka určenia rýdzosti a hodnoty zlomkového zlata, pričom obom svedkom informáciu o hodnote zlata sprostredkoval len žalobca, ktorý taktiež nie je osobou znalou v danej oblasti. Ďalej uviedol, že výpovede svedkov H. M. F. V. G. nepreukazujú, že žalobca mal vo vlastníctve zlomkové zlato v množstve a v hodnote vyplývajúcej z dokladov založených na č. 1. 6 - 9 spisu. Svedok H. M. sa pri výpovedi na pojednávaní 1. decembra 2015 vyjadril, že dodacie listy na č. 1. 6 - 9 spisu vystavil žalobcovi na prevoz zlata, o kúpe zlata nevystavoval žiaden doklad. V. G. uviedol ako osobu, ktorá o predaji zlata žalobcovi vedela, ale neuviedol ho ako osobu, ktorá vyhotovila predmetné dodacie listy, resp. by bola akokoľvek súčinná pri ich vyhotovovaní. Poukázal aj na rozpor vo výpovedi žalobcu a svedka H. M., keď žalobca v súvislosti s kúpou zlomkového zlata tvrdil, že jeho rýdzosť si neoveroval, naopak svedok H. M. pred odvolacím súdom uviedol, že žalobca si overil, či má punc skoro každá vec. Tento rozpor nebol odstránený, keďže žalobca si okrem skutočnosti, že zlomkové zlato kúpil od svedka H. M., na iné okolnosti ohľadom kúpy nepamätal. Odvolací súd tak skonštatoval, že medzi týmito účastníkmi mohlo dôjsť aj k iným obchodným transakciám, na základe ktorých nadobudol žalobca od svedka iné zlomkové zlato. V dodacích listoch (č. 1. 6 - 9 spisu), ktoré žalobca predložil za účelom preukázania rozsahu vzniknutej škody na zlomkovom zlate, je ako dodávateľ

označená spoločnosť Y., teda iný subjekt ako svedok H. M., od ktorého mal žalobca nadobudnúť do vlastníctva zlomkové zlato. Obsah týchto písomností odporuje tvrdeniu žalobcu aj svedka H. M. ohľadom osoby predávajúceho. Odvolací súd argumentoval, že doklady predložené žalobcom môžu preukazovať iba to, že Y. vystavila ako dodávateľ prepravný doklad neznámej osobe na prevoz zlata, avšak už nie nadobudnutie zlomkového zlata žalobcom od svedka H. M. v hodnote a množstve deklarovanom v dokladoch. Svedkovia H. M. aj V. G. tvrdili, že takéto doklady vydávajú za účelom, aby zákazník mohol preukázať napr. polícii, že zlato nadobudol legálne, avšak v danom prípade obsah dodacích listov nezodpovedá tomu, že označený dodávateľ mal byť zároveň predávajúci, t. j. informácia o dodávateľovi nezodpovedá tvrdeniam uvedených svedkov. Odvolací súd tak nepovažoval dodacie listy za hodnoverné doklady preukazujúce skutočnosť, že zlomkové zlato v množstve a v hodnote v nich uvedené žalobca skutočne kúpil od svedka H. M., že ho žalobca uložil do trezoru, ktorý mu mal byť 23. januára 2014 odcudzený a že žalobcom zakúpené zlomkové zlato mu bolo odcudzené 23. januára 2014 v množstve a v hodnote 22.500,- eur, ktoré bola deklarované v dodacích listoch. Žalobca v konaní nepredložil iný hodnoverný písomný doklad preukazujúci vlastníctvo zlomkového zlata v žalovanej sume, pričom ani výpovedami svedkov (ktorí svoje výpovede v priebehu celého konania menili) a výpoveďou žalobcu sa mu uvedené nepodarilo preukázať. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania výšky spôsobenej škody, a preto postupom podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku zmenil a žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Namietal, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vzťah medzi predávajúcim zlomkového zlata a kupujúcim zlomkového zlata, keď ich určil ako strany kúpnej zmluvy, kde na jednej strane je predávajúci - fyzická osoba podnikateľ, resp. právnická osoba a na druhej strane je kupujúci (dovolateľ) - občan, fyzická osoba. Zdôraznil, že účastníkmi tohto kúpno-predajného vzťahu (kúpnej zmluvy) sú dve fyzické osoby - nepodnikatelia. Argumentoval, že z dokazovania pred súdmi nižších inšancií vyplynulo, že predávajúci H. M. mu ako kupujúcemu odovzdal zlato, ktoré prevzal a zaplatil zaň kúpnu cenu. Predmet kúpy bol jasne určený čo do množstva, kvality a ceny. Splnenie týchto podmienok odvolací súd posúdil právne nesprávne, keď na takto zistený skutkový stav nesprávne aplikoval § 588 Občianskeho zákonníka, resp. vyvodil z neho nesprávne právne závery. Prvou posudzovanou právnou otázkou vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu, že predávajúcim je fyzická osoba nepodnikateľ (H. M.) a kupujúcim je fyzická osoba nepodnikateľ (dovolateľ), je podľa dovolateľa to, že „či pre vznik kúpno-predajného vzťahu a vznik vlastníckeho práva k predmetu predaja vymedzeného v ust. § 588 Občianskeho zákonníka je potrebné splnenie ďalších zákonných podmienok“. Druhú posudzovanú právnú otázku vymedzil tak, že „ak predávajúcim je fyzická osoba nepodnikateľ (H. M.), kupujúcim fyzická osoba nepodnikateľ - žalobca, predávajúci odovzdal dostatočne predmet kúpy, kupujúci prevzal predmet kúpy a zaplatil kúpnu cenu, či vznikol na základe toho kúpno-predajný vzťah a vlastnícke právo žalobcu k predmetu predaja.“ Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Navrhol tiež odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v rozsahu výroku II.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť ako neprípustné alebo zamietnuť ako nedôvodné. K návrhu na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v časti trov konania uviedla, že tento je neaktuálny, pretože dovolateľ jej celé trovy konania uhradil 28. januára 2020.

5. Čo sa týka návrhu dovolateľa na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, tak Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nezistil splnenie predpokladov pre takéto rozhodnutie (§ 444 ods. 1 CSP) a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné uznesenie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalobca zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

11. V posudzovanom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

14. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a dovolací súd zároveň ešte túto právnú otázku neriešil.

15. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom nastolené právne otázky uvedené kritérium nespĺňajú a ich formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (i prvoinštančného) súdu. Pre záver o tom, že ide o právnú otázku, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len

kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

16. V súdnej veci nebolo sporné, že dovolateľ ako poistený a žalovaná ako poisťovateľ uzavreli 27. júla 2013 poistnú zmluvu Mój domov č. XXXXXXXXXX s modulom krytia OPTIMAL, so začiatkom poistenia od 30. júla 2013 na dobu neurčitú, pričom predmetom poistenia boli okrem iného aj cennosti v poistnej sume 30.000,- eur. Odvolací súd mal za to, že dovolateľ splnil podmienky vyplývajúce mu zo zmluvy, resp. Všeobecných poistných podmienok na zabezpečenie jeho majetku. Dňa 23. januára 2014 došlo k poistnej udalosti - vlámaniu do domácnosti dovolateľa, pri ktorom mu bol odcudzený oceľový bezpečnostný trezor, v ktorom malo byť uložené aj zlomkové zlato v hodnote 22.500,- eur. Dovolateľ poistnú udalosť nahlásil žalovanej 24. januára 2014, ktorá mu listom z 24. marca 2014 oznámila zamietnutie plnenia z poistnej udalosti podľa článku 12 bod 5. Všeobecných poistných podmienok, v zmysle ktorého „poistiteľ má právo zamietnuť plnenie z poistnej udalosti, ak poistený úmyselne uvedie poisťovateľa do omylu o podstatných okolnostiach týkajúcich sa vzniku nároku na poistné plnenie alebo výšky nároku.“ Odvolací súd zdôraznil, že ak si dovolateľ uplatňoval nárok na zaplatenie hodnoty zlomkového zlata z titulu poistnej udalosti ako škodovej udalosti a tento sa stal predmetom sporu, tak bol povinný uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu vzniku nároku na poistné plnenie vo výške 22.500,- eur ako hodnoty zlomkového zlata. Nakoľko dovolateľ v spore nepredložil hodnoverný písomný doklad preukazujúci vlastníctvo zlomkového zlata v žalovanej sume a toto sa mu nepodarilo preukázať ani výpoveďami svedkov a jeho samotného, odvolací súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania uzavrel, že dovolateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania výšky spôsobenej škody. Rozsudok súdu prvej inštancie preto vo vyhovujúcom výroku zmenil a žalobu zamietol. Dovolateľ nastolil v dovolaní dve právne otázky (bod 3. tohto uznesenia), od vyriešenia ktorých podľa jeho názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci a ktoré mal odvolací súd vyriešiť nesprávne, pričom takto položené otázky ešte neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené. Dovolateľ síce uviedol v dovolaní konkrétne právne otázky, avšak odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) sa nimi vôbec nezaoberal, a preto dovolateľ nevymedzil právnu otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že v danom spore § 588 Občianskeho zákonníka neaplikoval a z hľadiska hmotného práva vychádzal z § 788 ods. 1 a 3, § 797 ods. 2, § 806 a § 799 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Relevantným pre rozhodnutie vo veci samej nebolo ani posúdenie vzťahu medzi predávajúcim zlomkového zlata a kupujúcim zlomkového zlata, t. j. či išlo o právny vzťah, medzi dvoma fyzickými osobami - podnikateľmi alebo o právny vzťah, v ktorom na jednej strane vystupuje ako predávajúci fyzická osoba - podnikateľ, resp. právnická osoba a na druhej strane vystupuje ako kupujúci fyzická osoba - podnikateľ. Uvedenú otázku takisto odvolací súd vôbec neriešil. Dovolací súd preto uzatvára, že predložená dovolacia argumentácia nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

17. Nakoľko v dovolaní nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

18. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok